

WIECZÓR JANA PAWŁA II

Spotkanie w rodzinach i kościołach

Maj 2007

23

Miesiąc maj, poświęcony Matce Bożej, to nadal czas wielkanocny, czas spotkań z Chrystusem Zmartwychwstałym, czas przyjmowania łask paschalnych i oczekiwania na największy Dar – Dar Ducha Świętego. Czuwając na modlitwie z Ojcem Świętym Janem Pawłem II, prosimy o ten Dar i wsłuchujemy się w nauczanie Papieża, który za wzorem Maryi pozwolił Duchowi Świętemu działać w swym życiu z całą mocą.

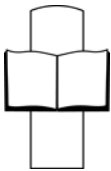
POWOŁANI, BY NARODZIĆ SIĘ Z DUCHA

Zapalenie świecy i „Apel Jasnogórski”.

PROWADZĄCY: W książce „Pamięć i tożsamość” Jan Paweł II wyznał: „Ja żyję w przeświadczeniu, że we wszystkim, co mówię i robię w związku z moim powołaniem i posłannictwem, z moją służbą, dzieje się coś, co nie jest wyłącznie moją inicjatywą”. Każdy człowiek, nie tylko papież, powołany jest do tego, by jego inicjatywy, myśli, uczucia, słowa i czyny inspirowane były „czymś więcej” – działaniem Ducha Świętego. Każdy chrześcijanin ma być nie tylko ochrzczony wodą, lecz także „posolony” ogniem Ducha Świętego. Każdy z nas w głębi serca pragnie się powtórnie narodzić, „narodzić się z Ducha”. Zawierzmy to nasze pragnienie Maryi Matce Kościoła, wokół której gromadzili się uczniowie oczekujący na obiecanego Pocieszyciela.

WSZYSCY: Odmawiają „Pod Twoją obronę” i śpiewają pieśń, np. „Wesel się, Królowo miła” lub „Matko, która nas znasz”.

JAN PAWEŁ II - NAUCZYCIEL PRAWDY

LEKTOR: Z księgi Dziejów Apostolskich: „[Jezus] kazał im nie odchodzić z Jerozolimy, ale oczekiwać obietnicy Ojca: Słyszeliście o niej ode Mnie – mówił – Jan chrzczył wodą, ale wy wkrótce zostaniecie ochrzczeni Duchem Świętym. [...] [Apostołowie] trwali jednomyślnie na modlitwie razem z niewiastami, Maryją, Matką Jezusa, i braćmi Jego.” (Dz 1,4-5, 14).

PROWADZĄCY: Za kilka tygodni przeżyjemy uroczystość Zesłania Ducha Świętego, którym zostaliśmy już „ochrzczeni”, przyjmując sakrament bierzmowania. Czy jednak przeżyliśmy go rzeczywiście jako powtórne, nowe „narodziny z Ducha”? Podążając za myślą Ojca Świętego, pytajmy siebie, co możemy uczynić – co ja mogę uczynić – by na nowo otworzyć się na życie z Ducha.

LEKTOR: (nagranie) Z homilii Ojca Świętego Jana Pawła II w Częstochowie (6.06.1979): „To nowe życie, którego udziela nam Chrystus, staje się naszym wła-

snym życiem duchowym, naszym życiem wewnętrznym. Odkrywamy więc siebie: odkrywamy w sobie człowieka wewnętrznego z jego właściwościami, talentami, szlachetnymi pragnieniami, ideałami – ale równocześnie odkrywamy słabości, wady, złe skłonności, egoizm, pychę, zmysłowość. Czujemy doskonale, że o ile pierwsze rysy naszego człowieczeństwa zasługują na to, aby je rozwijać i umacniać – to drugie musimy przezwycięzać, zwalczać, przetwarzać. W ten sposób – w żywym kontakcie z Panem Jezusem, w kontakcie ucznia z Mistrzem – rozpoczyna się i rozwija najwspanialsza działalność człowieka; nosi ona nazwę: praca nad sobą. Praca ta ma na celu kształtowanie samego swego człowieczeństwa. [...] Chrystus wciąż ma uczniów, wszyscy jesteśmy Jego uczniami – jeżeli słuchamy Jego słowa, jeżeli je rozważamy, jeżeli sięgamy w głąb naszego serca, jeżeli Mu to serce otwieramy, jeżeli razem z Nim kształtujemy w sobie cierpliwość, wytrwale nowego człowieka. Nawet czasem nie zaszkodzi, jak się nad sobą zamyślisz i zmartwisz. Nawet czasem nie zaszkodzi, jak się na siebie zgniewasz.

WSZYSCY: Trwają przez chwilę w ciszy.

LEKTOR: (nagranie) Z przemówienia Ojca Świętego Jana Pawła II do młodzieży akademickiej w Warszawie (3.06.1979): „Serce w języku biblijnym oznacza ludzkie duchowe wnętrze, oznacza w szczególności sumienie... Człowieka więc trzeba mierzyć miarą sumienia, miarą ducha, który jest otwarty ku Bogu. Trzeba więc człowieka mierzyć miarą Ducha Świętego. I to właśnie mówi nam dzisiejsza liturgia. Tylko Duch Święty może go «napęlić» – to znaczy doprowadzić do spełnienia poprzez miłość i mądrość. I dlatego pozwólcie, że to moje z wami dziś spotkanie wobec otwartego szeroko wieczernika naszych dziejów: dziejów Kościoła i narodu, będzie nade wszystko modlitwą o dary Ducha Świętego. Tak jak kiedyś mój rodzony ojciec włożył mi w rękę książkę i pokazał w niej modlitwę o dary Ducha Świętego – tak dzisiaj ja, którego również nazywacie «ojcem», pragnę modlić się z warszawską i polską młodzieżą akademicką: o dar mądrości – o dar rozumu – o dar umiejętności, czyli wiedzy – o dar rady – o dar męstwa – o dar pobożności, czyli poczucia sakralnej wartości życia, godności ludzkiej, świętości ludzkiej duszy i ciała – wreszcie o dar bojaźni Bożej, o którym mówi Psalmista, że jest on początkiem mądrości. Przyjmijcie ode mnie tę modlitwę, której nauczył mnie mój ojciec – i pozostaniecie jej wierni.

WSZYSCY: Trwają przez chwilę w ciszy. Można zaśpiewać kanon „Duchu żyjącego Boga, dziś na mnie zstąp” lub inną pieśń do Ducha Świętego.

LEKTOR: Z encykliki o Duchu Świętym (n. 67): „Duch Święty został nam dany wraz z nowym życiem [...] Staje się [On] „słodkim Gościem dusz”, którego Kościół nieustannie wita na progu wewnętrznej tajemnicy każdego człowieka. Przynosi On bowiem „ochłodzenie i odpocznienie” wśród trudów, wśród pracy ludzkich rąk i umysłów. Przynosi „odpoczynek” i „ulgę” pośród spiekoty dnia, wśród niepokojów, walk i zagrożeń każdej epoki. Przynosi wreszcie „pociechę” wówczas, gdy serce ludzkie płacze i doświadcza pokusy rozpacz. Dlatego też Sekwencja liturgiczna woła: „Bez Twojego tchnienia cóż jest wśród stworzenia? Jeno cierń i nędze”. Tylko bowiem Duch Święty „przekonywa o grzechu”, o złu, w tym celu, ażeby odbudowywać dobro w człowieku i w ludzkim świecie: ażeby „odnawiać oblicze ziemi”. On dokonuje

działa oczyszczenia z wszystkiego, co człowieka „szpeci”, „z tego, co jest trudne.”; On leczy najgłębsze nawet rany ludzkiej egzystencji. On zamienia wewnętrzny nieurodzaj dusz w urodzajne pola łaski i świętości. To, „co jest oporne – nakłania”, to, ci jest „ozięble – rozgrzewa”, to, co „zblakane – sprowadza” na drogi zbawienia”.

WSZYSCY: Trwają przez chwilę w ciszy. Można zaśpiewać kanon „Duchu żyjącego Boga, dziś na mnie zstąp” lub inną pieśń do Ducha Świętego.

LEKTOR: (*nagranie*) Z homilii Ojca Świętego Jana Pawła II w Krakowie (9.06.1979) „Pozwólcie przeto, że tak jak zawsze przy bierzmowaniu biskup, i ja dzisiaj dokonam owego apostołskiego włożenia rąk na wszystkich tu zgromadzonych, na wszystkich moich rodaków. W tym włożeniu rąk wyraża się przejęcie i przekazanie Ducha Świętego, którego apostołowie otrzymali od samego Chrystusa, kiedy po zmartwychwstaniu przyszedł do nich «drzwiami zamkniętymi» i rzekł: «Weźmijcie Ducha Świętego». Tego Ducha: Ducha zbawienia, odkupienia, nawrócenia i świętości, Ducha prawdy, Ducha miłości i Ducha męstwa – odziedziczonego jako żywą moc po apostołach – przekazywały po tyle razy biskupie dłonie całym pokoleniom na ziemi polskiej. Tego Ducha pragnę wam dzisiaj przekazać, tak jak przekazywał Go swoim współczesnym biskup rodem ze Szczepanowa. Pragnę wam dziś przekazać tego Ducha, ogarniając sercem z najgłębszą pokorą to wielkie «bierzmowanie dziejów», które przeżywacie. Więc mówię za Chrystusem samym: «Weźmijcie Ducha Świętego!». I mówię za Apostołem: «Ducha nie gaście!». I mówię za Apostołem: «Ducha Świętego nie zasmucajcie!».

WSZYSCY: Trwają przez chwilę w ciszy. Można zaśpiewać kanon „Duchu żyjącego Boga, dziś na mnie zstąp” lub inną pieśń do Ducha Świętego.

LEKTOR: (*nagranie*) Z homilii Ojca Świętego Jana Pawła II w Warszawie (2.06.1979): „To wszystko w tej Eucharystii ogarniam myślą i sercem i włączam w tę jedną jedyną Najświętszą Ofiarę Chrystusa na placu Zwycięstwa. I wołam, ja, syn polskiej ziemi, a zarazem ja: Jan Paweł II papież, wołam z całej głębi tego tysiąclecia, wołam w przeddzień święta Zesłania, wołam wraz z wami wszystkimi: *Niech zstąpi Duch Twój! Niech zstąpi Duch Twój! I odnowi oblicze ziemi. Tej Ziemi!*”

WSZYSCY: Trwają przez chwilę ciszy. Następnie śpiewają sekwencję „*Przybądź, Duchu Święty, / Ześlij z nieba wzięty / Światła Twego strumień. / Przyjdź, Ojczy ubogich, / Przyjdź, Dawco łask drogich, / Przyjdź, Światłości sumień...*” (*można odtworzyć głos Ojca Świętego, który ją śpiewał w Gnieźnie 3.06.1979*). Po chwili ciszy wszyscy odmawiają dziesiątek różańca. Tajemnica trzecia: Zesłanie Ducha Świętego”.

JAN PAWEŁ II - APOSTOŁ POJEDNANIA

PROWADZĄCY: Duch Święty, największy Dar, który jest nam dany za cenę Jezusowego Krzyża, jest Duchem jedności. Nasze podziały, rozdarcia, niezgoda czy zacięte milczenie nadal ranią Ciało Chrystusa, którym jest Kościół. Duch Święty wciąż przychodzi, by te rany goić, by nas jednać z Bogiem, z ludźmi i z samym sobą.

LEKTOR: Z encykliki o Duchu Świętym (n. 67): „Kościół, który

sercem swym obejmuje wszystkie serca ludzkie, prosi Ducha Świętego o szczęście, które tylko w Bogu może znaleźć ostateczne urzeczywistnienie; o radość, której *«nikt nie zdola odebrać»*, o radość, która jest *owocem miłości*, a zarazem Boga, który jest Miłością; prosi o «sprawiedliwość, pokój i radość w Duchu Świętym», na których wedle św. Pawła polega «królestwo Boże». I *pokój również jest owocem miłości*. Ten pokój wewnętrzny, którego szuka utrudzony człowiek w głębi swej ludzkiej istoty; i ten pokój, którego żąda ludzkość, rodzina ludzka, ludy, narody i kontynenty”.

WSZYSCY: Trwają przez chwilę w milczeniu.

PROWADZĄCY: Trwając w nadziei, którą przyniósł Zmartwychwstały Chrystus, prosimy ze szczególną żarliwością o dar pojednania i jedności, które sprawia Duch Święty. Prośmy o pokój w ludzkich sercach i o wzajemną miłość.

WSZYSCY: Śpiewają „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze tej ziemi” (*melodia na stronie internetowej: www.totustuus.janpawel2.pl/piesni.html*). Śpiew powtarza się po każdej prośbie.

LEKTORZY:

- Duchu Święty, Nauczycielu, przypominaj nam słowa i czyny Jezusa.
- Duchu Święty, Światłości sumień, ucz nas odróżniać dobro od zła.
- Duchu Święty, Ojczy ubogich, przywracaj nam radość zbawienia.
- Duchu Święty, słodki Gościu duszy, daj nam szczęście życia w prawdzie.
- Duchu Święty, Dawco pokoju, naucz nas przebaczać naszym winowajcom.
- Duchu Święty, Ogniu z nieba, uczyn nas ofiarą miłą Bogu.
- Duchu Święty Boże, zmiłuj się nad nami i nad całym światem.

WSZYSCY: Odmawiają modlitwę „Ojczy nasz”. W czasie tego „Wieczoru” należy szczególnie zwrócić uwagę na godz. 21.37. Można to uczynić zachowując dłuższą chwilę ciszy albo odtwarzając z taśmy dźwięk dzwonów lub śpiewając pieśń, np. *Barka*.

PROWADZĄCY: Odmawia modlitwę o beatyfikację sługi Bożego Jana Pawła II.

Boże, w Trójcy Przenajświętszej, dziękujemy Ci za to, że daleś Kościołowi Papieża Jana Pawła II, w którym zajaśniała Twoja ojcowska dobroć, chwała krzyża Chrystusa i piękno Ducha miłości. On, zawierając całkowicie Twojemu miłosierdziu i matczynemu wstawiennictwu Maryi, ukazał nam żywy obraz Jezusa Dobrego Pasterza, wskazując świętość, która jest miarą życia chrześcijańskiego, jako drogę dla osiągnięcia wiecznego zjednoczenia z Tobą. Udziel nam, za Jego przyczyną, zgodnie z Twoją wolą, tej łaski, o którą prosimy z nadzieją że Twój sługa Papież Jan Paweł II zostanie rychło włączony w poczet Twoich świętych. Amen.

Następuje błogosławieństwo (jeśli jest kapłan) lub znak krzyża i śpiew, np.: „Zjednoczeni w Duchu” lub „Barka”.

s. Agnieszka Koteja, albertynka

Niniejsze pomoce redagowane są w Centrum Jana Pawła II „Nie lękajcie się!”. Adres redakcji: www.totustuus.janpawel2.pl Wydawnictwo: wydawnictwo@stanislawbm.pl